

Arrest

nr. 268 781 van 22 februari 2022
in de zaken RvV X en RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 10 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker in de zaak RvV X (hierna: verzoeker) en verzoekster in de zaak RvV 268 383 (hierna: verzoekster) dienen op 5 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekende partijen worden gehoord op 10 mei 2021 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 september 2021 ten aanzien van hen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Salvadoraans staatsburger, geboren in Guatemala op (...) 1996. U studeerde aan de universiteit, later studeerde u aan het Instituto Technico Centro America (ITCA). U woonde samen met uw moeder E. Y., uw zus (A. N. E. M., CGVS (...) en DVZ (...)), en uw zus Y. L. en haar gezin. Uw moeder had een restaurant dat ze eind 2018 sloot. Uw zus Andrea studeerde een licentiaat industrieel ontwerp aan de Don Bosco universiteit in San Salvador, en werkte sinds oktober 2019 bij het bedrijf (...) in San Salvador.

In 2013 begon uw moeder een relatie met een zekere D. E. M. Uw moeder leerde hem kennen in haar restaurant. Hij woonde op Autopista Comalapa en had een transportbedrijf genaamd D(...) met private taxi's in de kolonie Miramonte. Rond april-juni 2018 beëindigde uw moeder de relatie, iets waar D. niet blij mee was. D. gaf u en uw zus hiervoor de schuld, omdat jullie geen voorstander waren van de relatie en probeerden tussen te komen wanneer hij jullie moeder probeerde te controleren.

Op 18 juni 2018 werd u aan de universiteit opgewacht door twee gewapende personen die u met twee wagens naar het kantoor van D. in de kolonie Miramonte brachten. Daar bedreigde hij u en zei hij ook dat u alles in de gaten moest houden en voor uw moeder moest zorgen nu dat hij er niet meer was, waarna hij zei dat u moest vertrekken. Na dit incident stopte u met studeren aan de universiteit en besloot u naar een andere school te gaan die dichterbij huis lag, namelijk ITCA. Eind 2018 sloot uw moeder het restaurant.

In oktober 2019 begon uw zus een nieuwe baan bij (...) in San Salvador, u bracht en haalde haar van de werkplaats. D. kwam soms naar de werkplaats van uw zus, waar hij op de parking bleef wachten en haar dan soms volgde in zijn voertuig toen ze naar huis keerde in de avond. D. was ook al eens naar uw school gekomen, en hij stond aan de parking te wachten tot u naar buiten kwam. Hij zei dat hij u niet vergeten was en dat de problemen verder gingen, en dat u voorzichtig moest zijn.

Op 23 januari 2020 ging u uit voorzorg uw paspoort aanvragen en liet uw zus Andrea haar paspoort vernieuwen. Door alles wat jullie hadden meegemaakt, dacht uw moeder eraan dat jullie het land gingen verlaten en besloten jullie om een paspoort te gaan halen.

Op zaterdag 8 februari 2020 was u rond 10 uur 's ochtends nog aan het slapen toen u uw zus hoorde schreeuwen. U was alleen thuis met uw zus, de rest van de familie was bij de familie van uw schoonbroer gaan eten. U rende naar het tweede verdiep waar u D. zag met een wapen gericht op uw zus. Uw zus was aan het douchen, toen iemand het douchegordijn opzij schoof. D. stond daar, greep uw zus vast bij de hals en sleurde haar uit de badkamer. Toen u iets later op de plek aankwam, zag u dat D. op uw naakte zus lag. Uw zus riep dat D. haar moest loslaten. D. schrok toen u aankwam gelopen aangezien hij niet verwacht had dat er iemand thuis ging zijn. Ze kwamen recht en D. hield uw zus onder schot, en riep dat jullie moesten zwijgen. Hij begaf zich met zijn wapen naar de trap. Voor hij naar beneden ging, zei hij dat jullie niks mochten zeggen aan de politie, anders ging hij uw moeder, uw zus of uw broer vermoorden. Jullie wachtten tot jullie moeder thuiskwam, en vertelden haar over het incident. Jullie besloten naar de politie in de kolonie Miramonte te gaan waar jullie een klacht indienden met betrekking tot wat er eerder die dag was gebeurd. De klacht werd neergelegd maar de politie zei dat ze niks konden doen. Na dit incident stopte u ook met uw studies aan de school ITCA waar u in oktober 2018 begonnen was.

Op 11 februari 2020 kwam D. naar het werk van uw zus. Ze kon zich verstoppen en belde naar u om te vragen of u haar kon komen ophalen. Diezelfde dag kocht Andrea haar vliegticket naar België. Op 14 februari 2020 diende uw zus haar ontslag in. Ondertussen konden uw zus en uw moeder u overtuigen om mee met Andrea naar België te vluchten en op 19 februari 2020 kocht u uw vliegticket naar België.

Uw zus Andrea ging in de periode voor jullie vertrek nog naar jullie oma die wat verderop woont, en jullie gingen nog afscheid nemen van jullie vader in de kolonie San Jacinto.

Op 26 februari 2020 bent u samen met uw zus Andrea naar Colombia gevlogen, van waaruit jullie dan eerst naar Spanje vlogen en dan de bus naar Frankrijk namen, om dan op 3 maart 2020 met de bus in België aan te komen. Jullie dienden op 3 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Uw familie in El Salvador vertelde dat de wagens van D. hen in de gaten houden en ook zien uw zus Y. L. en haar echtgenoot zijn wagens aan hun zaak in de kolonie Miramonte en op verschillende plekken waar ze komen. Zo'n drie maanden na uw vertrek uit El Salvador kwam ook uw broer N. J. en zijn gezin in het huis wonen, nadat ze niet meer in hun huurhuis konden wonen en uw broer zijn ontslag moest indienen.

U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador waar u de ex-partner van uw moeder dient te vrezen. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw paspoort, een document van het werk van uw zus bij La Central en een kopie van de klacht (dd. 8 februari 2020).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u verklaarde problemen gehad te hebben met D., de ex-partner van uw moeder. Hij zou u en uw zus verantwoordelijk hebben gehouden voor de relatiebreuk tussen hem en uw moeder. Om die reden zou D. u en uw zus herhaaldelijk hebben bedreigd en zou hij op 8 februari 2020 zinnens zijn geweest uw zus te verkrachten. Geen van de elementen die u aanhaalt houden verband met de criteria van de vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het betreft immers een puur interpersoonlijk probleem met de ex-partner van uw moeder.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat er ernstige twijfels rijzen bij jullie verklaringen over de problemen die jullie zouden kennen met de ex-partner van uw moeder. Wat betreft deze beweerde problemen rijst de vraag waarom hij u en uw zus zou viseren. Jullie geven aan dat D. u en uw zus de schuld zou geven van het einde van hun relatie (CGVS 20/12443, p.5). Zo zouden jullie de relatie tussen uw moeder en D. nooit aanvaard hebben en kwamen jullie tussen wanneer hij jullie moeder wou controleren (CGVS 20/12443, p.5 en 11; CGVS 20/12446, p.4). U geeft aan dat hij enkel met u en uw zus problemen had en niet met de andere kinderen van uw moeder, omdat jullie de jongste kinderen waren en voortdurend bij haar waren (CGVS 20/12443, p.11). Nochtans woonde uw zus L. en haar gezin ook bij jullie (CGVS 20/12443, p.3; CGVS 20/12446, p.3), maar blijkt uit jullie verklaringen allerminst dat zij ooit door deze man zou zijn geviserd. Verder geeft u ook aan dat D. dacht dat de relatie door uw moeder beëindigd was omdat er een andere man was en omdat hij een erg controlerende en bezitterige persoon is (CGVS 20/12443, p.5). Het valt hoe dan ook niet in te zien waarom een volwassen man dan twee kinderen zou beschuldigen van deze relatiebreuk. Het is bovendien merkwaardig dat deze ex-partner nooit uw moeder zou benaderen of bedreigen na de relatiebreuk, en zij dan ook geen problemen meer kende met hem na het beëindigen van de relatie midden 2018, zeker indien hij zou denken dat er een andere man was (CGVS 20/12443, p.5). Deze vaststellingen doen afbreuk aan jullie beweerde vrees voor de ex-partner van jullie moeder. Dient bovendien te worden opgemerkt dat uw moeder nog steeds in El Salvador verblijft, op hetzelfde adres, en geen problemen kent met D. (CGVS 20/12443, p.5 en 16; CGVS 20/12446, p.11 en 15). Dit strookt niet onmiddellijk met het beeld dat jullie schetsen van deze man, namelijk een man die jaloers was en 'macht' had (CGVS 20/12443, p.5; CGVS 20/12446, p.9 en 10). Bovenstaande verklaringen doen afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van jullie asielerelaas.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat jullie vage en onlogische verklaringen afleggen. Het is niet aannemelijk dat er anderhalf jaar zit tussen de breuk met D. halfweg 2018 en het incident in het huis op 8 februari 2020 (CGVS 20/12443, p.9-10). Indien D. jullie werkelijk zou beschuldigen van de breuk en represailles zou willen nemen, zou hij logischerwijze eerder optreden. Het is dan ook zeer merkwaardig dat er niet eerdere ernstige problemen zouden hebben opgetreden.

Dient verder te worden opgemerkt dat jullie bijzonder vage verklaringen afleggen over de moeilijkheden die jullie voor 8 februari 2020 zouden hebben gekend. Jullie geven aan dat jullie steeds de wagens van zijn bedrijf Discobel zagen (CGVS 20/12443, p.8 en 12; CGVS 20/12446, p.10). Gevraagd wie telkens in deze wagens van Discobel zat, geven jullie aan dat D. jullie steeds achtervolgde (CGVS 20/12443, p.11 en 12; CGVS 20/12446, p.8 en 10), daarna geven jullie aan dat het telkens zijn wagens waren en dat jullie hem niet fysiek zagen (CGVS 20/12443, p.11 en 12; CGVS 20/12446, p.8 en 10). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd ook gevraagd hoe de wagens van het transportbedrijf van D. eruitzagen, waarop jullie verklaren dat de wagens duidelijk te herkennen zijn aan de stickers op de wagen (CGVS 20/12443, p.8; CGVS 20/12446, p.10). Jullie geven zelf aan dat hij een bedrijf had dat diensten aanbood over heel El Salvador, en de wagens zouden dus gewoon klanten kunnen vervoeren (CGVS 20/12443, p.5; CGVS 20/12446, p.4). Ook kennissen en de vriendinnen van uw moeder maakten immers nog gebruik van zijn transportdiensten (CGVS 20/12443, p.16; CGVS 20/12446, p.10). Jullie verklaringen wat betreft de achtervolgingen vanwege de wagens van D. zijn dan ook niet geloofwaardig en lijken louter gestoeld op boude veronderstellingen. Uit niets blijkt dat deze voertuigen jullie daadwerkelijk

zochten of viseerden, en uit niets blijkt dat de bestuurders kwade intenties hadden. Bovendien namen jullie geen voorzorgsmaatregelen sinds deze problemen met D. zouden begonnen zijn (CGVS 20/12446, p.8): uw zus bleef werken op de plek waar D. zou langskomen en ook u bleef tot februari 2020 naar de school ITCA gaan (CGVS 20/12443, p.7; CGVS 20/12446, p.9 en 10). U zou in oktober 2018 veranderd zijn van school om dichterbij huis te zijn, maar ook toen D. opnieuw aan deze schoolpoort zou zijn gekomen, bleef u naar school gaan (CGVS 20/12443, p.7). Wat betreft uw verklaring dat deze "achtervolgingen" tot op heden blijven voortduren, dient opgemerkt te worden dat jullie opnieuw slechts vage verklaringen kunnen geven. Zo zouden er elke dag wagens van D. passeren aan de zaak van uw schoonbroer Alex (CGVS 20/12443, p.15). Ook zouden er soms wagens van D. in of buiten de residentie zijn (CGVS 20/12443, p.8). Echter blijft Alex buitenkomen, en kent hij verder geen problemen (CGVS 20/12443, p.8 en 15). Dat D. of een andere persoon in zijn dienst tot nu de rest van de familie niks heeft aangedaan (CGVS 20/12446, p.11), doet dan ook afbreuk aan jullie beweerde vrees voor D., en ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Verder zijn er een aantal incidenten en gebeurtenissen waar uw zus geen weet van heeft of onvermeld liet. Zo is zij niet op de hoogte van het incident waarbij D. u aan de uitgang van uw school genaamd ITCA stond op te wachten (CGVS 20/12443, p.12 en 13; CGVS 20/12446, p.8 en 10). Bovendien wist uw zus ook niet dat na het incident aan uw universiteit op 18 juni 2018 jullie moeder nog contact had met D. (CGVS 20/12443, p.13). Zo zou uw moeder met D. gediscussieerd hebben over waarom D. u had meegenomen en wat het probleem was dat hij had met u (CGVS 20/12443, p.13; CGVS 20/12446, p.9 en 14). U liet dan weer na om te vertellen dat D. na het incident van 8 februari 2020 zowel op 11 februari als op 14 februari 2020 naar het werk van uw zus zou zijn gekomen (CGVS 20/12443, p.7; CGVS 20/12446, p.13). Dat jullie over dergelijke incidenten en gebeurtenissen niet zouden communiceren doet afbreuk aan jullie vrees voor vervolging vanwege D.. Tot slot situeert uw zus Andrea uw ontvoering door de mensen van D. in april 2019 (CGVS 20/12446, p.8, 9 en 10), u verklaarde dat dit al in juni 2018 zou hebben plaatsgevonden (CGVS 20/12443, p.5 en 12). Dergelijke tegenstrijdige en inconsistente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie asielerlaas.

Ook dienen er vragen te worden gesteld bij het incident op 8 februari 2020 in jullie woning. D. zou een sleutel hebben gehad, maar u geeft ook aan dat er een bewaker was (CGVS 20/12443, p.4 en 16; CGVS 20/12446, p.7). Indien jullie deze man werkelijk vreesden, is het niet aannemelijk dat jullie hem niet zouden signaleren bij de bewaker of de sloten van de deur niet zouden vervangen. Jullie lieten eveneens na om de bewaker na het incident aan te spreken, en aldus meer te weten te komen over hoe D. jullie woning kon binnendringen. "Misschien kon hij [D.] met de bewaker praten" (CGVS 20/12443, p.4), is het enige dat u daarover kwijt kan. Dat jullie in de periode na het incident gewoon op de plaats blijven verder wonen waar D. kon binnenraken, ondermijnt jullie beweerde vrees voor de ex-partner van jullie moeder eveneens. U geeft immers aan dat D. aan het wachten was tot een van jullie twee alleen ging zijn, om zijn plan uit te voeren om jullie te vermoorden (CGVS 20/12443, p.16). Indien D. jullie werkelijk iets wou aandoen en jullie werkelijk zijn prioriteit waren (CGVS 20/12443, p.11-12; CGVS 20/12446, p.10 en 15), kan niet worden ingezien waarom hij zijn bedreigingen niet sneller in daden zou omzetten.

Wat betreft het incident op 8 februari 2020 dient te worden benadrukt dat indien er al geloof aan kan worden gehecht, jullie toch wel bevreemdende verklaringen afleggen over de klacht die jullie vervolgens zouden hebben ingediend. Hoewel jullie wisten dat de ex-partner van jullie moeder bevriend was met de politie in Miramonte en vroeger zelfs met hen in het restaurant van uw moeder at (CGVS 20/12443, p.15; CGVS 20/12446, p.8), kozen jullie er toch voor om bij deze personen een klacht in te dienen. De vraag rijst wat het nut is van dergelijke klacht als jullie dachten dat D. de politieagenten van het kantoor in Miramonte had omgekocht, en ook jullie moeder nooit een klacht indiende omdat ze schrik had wegens de macht van D. (CGVS 20/12443, p.12, 13 en 15; CGVS 20/12443, p.11). Bovendien waarschuwde D. jullie ook dat jullie geen klacht mochten indienen na het incident van 8 februari 2020 en dat hij het wel zou te weten komen, waarbij hij jullie zelfs bedreigde met de dood (CGVS 20/12443, p.8; CGVS 20/12446, p.11; zie vertaling klacht dd. 8 februari 2020). Dat jullie besloten om net in dat politiekantoor een klacht in te dienen, bij de politieagenten die bevriend waren met D., stemt tot nadenken. Verder dienen jullie wel een klacht in na het incident op 8 februari 2020, maar nergens uit jullie relaas blijkt dat jullie deze klacht opgevolgd hebben (CGVS 20/12443, p.14 en 15; CGVS 20/12446, p.8). Ook meent uw zus dat de politie D. heeft ingelicht over die klacht (CGVS 20/12446, p.15), wat opnieuw een veronderstelling is die op niets gebaseerd lijkt. Wat er ook van zij, zelfs indien de politie werkelijk D. hiervan op de hoogte zou hebben gebracht, kan worden vastgesteld dat uit jullie verklaringen allerm minst blijkt dat D. jullie nog zoekt.

Wat de inhoud van de klacht betreft, merkt het CGVS overigens op dat jullie niks vertellen over uw incident aan de universiteit op 18 juni 2018 (CGVS 20/12446, p.15; zie vertaling klacht dd. 8 februari 2020), nochtans een toch wel zwaarwichtig incident, indien echt gebeurd. Ook valt niet in te zien waarom jullie tot het incident van 8 februari 2020 gewacht hebben met het indienen van een klacht.

Noch na het incident in juni 2018, noch na de veelvuldige achtervolgingen die jullie aanhaalden, dachten jullie eraan om een klacht in te dienen bij de politie (CGVS 20/12443, p.14-15; CGVS 20/12446, p.8-9). Jullie geven aan dat er tot dan toe geen specifieke daad was om klacht tegen in te dienen, nochtans spraken jullie al geruime tijd over een vertrek uit jullie land van herkomst (CGVS 20/12443, p.9 en 16; CGVS 20/12446, p.7 en 10). Het geeft het document onvermijdelijk een gesolliciteerd karakter en doet vermoeden dat jullie dit veeleer lieten opmaken om de Belgische asielinstanties te overtuigen van jullie problemen.

Voorts dient er op gewezen te worden dat jullie houding niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging vanwege de ex-partner van uw moeder. Uw zus bleef naar het werk gaan, op een plek waar ze al door D. achtervolgd zou zijn geweest (CGVS 20/12443, p.7, 11 en 16; CGVS 20/12446, p.5). Op 14 februari 2020, toen D. voor een tweede keer na het incident van 8 februari 2020 op haar werk zou zijn langsgekomen, besloot ze uiteindelijk ontslag te nemen (CGVS 20/12443, p.7 en 11; CGVS 20/12446, p.5 en 13). Het is merkwaardig dat uw zus bleef werken op een plaats waar D. haar ook al eerder zou hebben opgezocht. Bovendien bleven jullie thuis wonen (CGVS 20/12443, p.16; CGVS 20/12446, p.6 en 13), op het adres dat D. kende en de plek waar hij op 8 februari 2020 probleemloos binnen kon geraken. Jullie maakten nochtans op die dag al plannen om het land te verlaten, en uw zus verklaart dat ze zich niet meer veilig voelde en niet langer thuis wilde zijn (CGVS 20/12446, p.12). Bovendien verklaart uw zus dat ze op 11 februari 2020 haar vliegtickets ging kopen nadat D. naar haar werk was gekomen, toch bleef ze werken tot 14 februari 2020 (CGVS 20/12443, p.7 en 11; CGVS 20/12446, p.13). Verder zou uw zus de laatste week ook nog naar jullie oma zijn gegaan, en zou u ook enkele dagen gekomen zien, iets wat u overigens naliet te vertellen (CGVS 20/12443, p.16; CGVS 20/12446, p.6 en 13). Ook ging uw zus nog afscheid nemen van jullie vader in San Jacinto enkele dagen voor jullie vertrek uit El Salvador (CGVS 20/12446, p.4). Jullie kenden gedurende die periode geen problemen, u geeft aan dat de wagens jullie wel in het oog hielden en dat D. wou wachten tot u of uw zus alleen zou zijn om zijn plan uit te voeren (CGVS 20/12443, p.16).

Verder wijst ook de timing van de aanschaf en hernieuwing van jullie paspoorten er op dat jullie al eerder van plan waren te vertrekken. U vroeg uw paspoort aan op 23 januari 2020 (CGVS 20/12443, p.9), uw zus hernieuwde haar paspoort op die dag (CGVS 20/12443, p.9; CGVS 20/12446, p.7). Uw zus geeft zelf ook aan dat ze toen al weg wou uit het land en ook u geeft aan dat uw moeder eraan dacht dat jullie het land gingen verlaten (CGVS 20/12443, p.9 en 16; CGVS 20/12446, p.7). Jullie wouden een optie hebben voor als iets erger zou gebeuren (CGVS 20/12443, p.16). Echter blijft het zeer opvallend dat jullie kort na het verkrijgen van de paspoorten met dergelijk zwaarwichtig incident zouden zijn geconfronteerd. Verder besliste u pas een week nadat uw zus haar vliegtickets kocht om met haar mee te gaan nadat uw moeder u kon overtuigen: u kocht uw vliegtickets op 19 februari 2020 (CGVS 20/12443, p.9; CGVS 20/12446, p.14). Dat u overtuigd moest worden om met uw zus mee te gaan naar België (CGVS 20/12443, p.16; CGVS 20/12446, p.14), wijst niet direct op een vrees voor D..

Ook als het CGVS peilt naar eventuele problemen die er nog na jullie vertrek uit El Salvador zouden zijn geweest, leggen jullie weinig overtuigende verklaringen af. U geeft tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat D. wel nog bij vriendinnen van uw moeder gevraagd zou hebben naar u en uw zus (CGVS 20/12443, p.16; CGVS 20/12446, p.10). Gevraagd om hierover meer te vertellen, verklaart u gewoon dat u deze informatie niet kan verzekeren, en dat u hier bent en uw moeder in El Salvador niet buitenkomt (CGVS 20/12443, p.16). Dat jullie niet meer zouden vragen over de huidige situatie van jullie moeder in El Salvador na alle problemen met haar ex-partner, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen en doet afbreuk aan jullie beweerde vrees voor deze expartner van jullie moeder.

Wat betreft de problemen die uw broer N. kende sinds jullie vertrek uit El Salvador kan bovendien onmogelijk een verband worden gelegd tussen de problemen die hij kende en de problemen die jullie kenden met de expartner van uw moeder (CGVS 20/12443, p.3 en 15; CGVS 20/12446, p.13). Een maand na jullie vertrek uit het land kwam N. terug bij uw moeder thuis wonen, omdat hij uit zijn huurhuis was gezet en omdat hij zijn werk verloren had (CGVS 20/12443, p.3 en 15; CGVS 20/12446, p.13). U verklaart enkel dat D. wist waar hij werkte, dat hij 'contacten heeft' en zo een invloed zou hebben gehad op het ontslag van N., zonder dat u dat verder kan verduidelijken (CGVS 20/12443, p.15 en 16). Deze verklaring is niet afdoende. Ook moet worden vastgesteld dat jullie hierbij geen bewijs neerleggen of de link maken met jullie problemen. De vaststelling dringt zich bijgevolg op dat jullie niet verder komen dan blote beweringen die jullie met geen enkel geloofwaardig element kunnen ondersteunen.

De som van alle voorgaande vaststellingen betekent dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk persoonlijk geïsoleerd werd door een criminele bende in El Salvador, noch dat u daarom bij terugkeer vergeldingen vreest van hen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, evenmin dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadigroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers

met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Eenzelfde beslissing werd ook voor uw zus genomen.

De door jullie neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. Jullie paspoorten en identiteitskaarten bevestigen jullie identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie staan. Het document van het werk van uw zus toont aan dat ze gewerkt heeft op die plaats en heeft enkel betrekking op haar professionele activiteiten (CGVS 20/12446, p.7). Dit document toont niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

De aangifte bij de politie door u en uw zus op 8 februari 2020 kan de bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Deze stukken zijn immers louter een weergave van uw eigen verklaringen. Zij zeggen met andere woorden niets over het waarheidsgehalte van deze verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent Salvadoraans staatsburger, geboren in San Salvador op (...) 1994. U studeerde een licentiaat industrieel ontwerp aan de Don Bosco universiteit in San Salvador, en werkte sinds oktober 2019 bij het bedrijf (...) in San Salvador. U woonde samen met uw moeder E. Y., uw broer (J. P. C. D., CGVS (...)) en DVZ (...), en uw zus Y. L. en haar gezin. Uw moeder had een restaurant dat ze eind 2018 sloot. Uw broer J. P. studeerde aan de universiteit, en later studeerde hij aan het Instituto Tecnico Centro America (ITCA).

In 2013 begon uw moeder een relatie met een zekere D. E. M.. Uw moeder leerde hem kennen in haar restaurant. Hij woonde op Autopista Comalapa en had een transportbedrijf genaamd D(...) met private taxi's in de kolonie Miramonte. Rond april-juni 2018 beëindigde uw moeder de relatie, iets waar D. niet blij mee was. D. gaf u en uw broer hiervoor de schuld, omdat jullie geen voorstander waren van de relatie en probeerden tussen te komen wanneer hij jullie moeder probeerde te controleren.

Op 18 juni 2018 werd uw broer aan de universiteit opgewacht door twee gewapende personen die hem met twee wagens naar het kantoor van D. in de kolonie Miramonte brachten. Daar bedreigde hij uw broer en zei hij ook dat uw broer alles in de gaten moest houden en voor jullie moeder moest zorgen nu dat hij er niet meer was, waarna hij zei dat uw broer moest vertrekken. Na dit incident stopte uw broer met studeren aan de universiteit en besloot hij naar een andere school te gaan die dicht bij huis lag, namelijk ITCA. Eind 2018 sloot uw moeder het restaurant.

In oktober 2019 begon u een nieuwe baan bij (...) in San Salvador, uw broer bracht en haalde u van de werkplaats. D. kwam soms naar uw werkplaats, waar hij op de parking bleef wachten en u dan soms volgde in zijn voertuig toen u naar huis keerde in de avond. D. was ook al eens naar de school van uw broer gekomen, en hij stond aan de parking te wachten tot uw broer naar buiten kwam. Hij zei dat hij uw broer niet vergeten was en dat de problemen verder gingen, en dat hij voorzichtig moest zijn.

Op 23 januari 2020 liet u uw paspoort vernieuwen en ging uw broer uit voorzorg zijn paspoort aanvragen. Door alles wat jullie hadden meegemaakt, dacht uw moeder eraan dat jullie het land gingen verlaten en dus besloten jullie om een paspoort te gaan halen.

Op zaterdag 8 februari 2020 was de rest van het gezin bij de familie van uw schoonbroer gaan eten. U was zich rond 10 uur 's ochtends aan het douchen toen iemand het douchegordijn opzij schoof en u vastpakte. D. stond daar, greep u vast bij de hals en sleurde u uit de badkamer. D. kwam op u liggen en had een wapen op u gericht. U begon te schreeuwen, en uw broer, die nog in zijn kamer lag te slapen, rende naar de badkamer op het tweede verdiep. D. schrok toen uw broer aankwam gelopen aangezien hij niet verwacht had dat er nog iemand thuis ging zijn. D. trok u mee recht en hij hield u onder schot. Hij riep dat u en uw broer moesten zwijgen. Hij begaf zich met zijn wapen naar de trap. Voor hij naar beneden ging, zei hij dat jullie niks mochten zeggen aan de politie, anders ging hij uw moeder, uw zus of uw broer vermoorden. Jullie wachtten tot jullie moeder thuiskwam, en vertelden haar over het incident. Jullie besloten naar de politie in de kolonie Miramonte te gaan waar jullie een klacht indienden met betrekking tot wat er eerder die dag was gebeurd. De klacht werd neergelegd maar de politie zei dat ze niks konden doen. Na dit incident stopte uw broer ook met zijn studies aan de school ITCA waar hij in oktober 2018 begonnen was.

Op 11 februari 2020 kwam D. opnieuw naar uw werk. U kon zich verstoppen en belde naar uw broer om te vragen of hij u kon komen ophalen. Diezelfde dag kocht u uw vliegticket naar België. Op 14 februari 2020 diende u uw ontslag in. Ondertussen konden u en uw moeder uw broer overtuigen om mee naar België te vluchten en op 19 februari 2020 kocht hij zijn vliegticket naar België.

U ging in de periode voor jullie vertrek nog naar jullie oma die wat verderop woont, en jullie gingen nog afscheid nemen van jullie vader in de kolonie San Jacinto.

Op 26 februari 2020 bent u samen met uw broer naar Colombia gevlogen, van waaruit jullie dan eerst naar Spanje vlogen en dan de bus naar Frankrijk namen, om dan op 3 maart 2020 met de bus in België aan te komen. Jullie dienden op 3 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Uw familie in El Salvador vertelde dat de wagens van D. hen in de gaten houden en ook zien uw zus Y. L. en haar echtgenoot zijn wagens aan hun zaak in de kolonie Miramonte en op verschillende plekken waar ze komen. Zo'n drie maanden na uw vertrek uit El Salvador kwam ook uw broer N. J. en zijn gezin in het huis wonen, nadat ze niet meer in hun huurhuis konden wonen en uw broer zijn ontslag moest indienen.

U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador waar u de ex-partner van uw moeder dient te vrezen. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw paspoort, een document van uw werk bij La Central en een kopie van de klacht (dd. 8 februari 2020).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op dezelfde motieven die uw broer, JPCD (CGVS 20/12443 en DVZ 9.014.821), in het kader van zijn verzoek heeft aangehaald. In het kader van zijn verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 268 382, is de broer van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 268 383. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde vluchtmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een identiek enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Ook voeren zij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partijen geven aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen.

In het kader van de subsidiaire bescherming wijzen verzoekende partijen op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Zij citeren uit landeninformatie van november 2019 van The Guardian en Foreign Policy. Verzoekende partijen werpen nog op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Zij vrezen dat zij geen werk zullen hebben en zij niet de noodzakelijke medische zorgen zullen kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte.

3.2. Stukken

Als bijlage aan de verzoekschriften worden de pagina's 79-80 toegevoegd van de "*Country Policy and Information Note. El Salvador: Fear of gangs*" van Home Office van januari 2021.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om

internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door een verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met een verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. Waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Het beschermingsverzoek van verzoekende partijen is gesteund op een vrees voor de ex-partner van hun moeder.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat hun vertrek is ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in voorliggende verzoekschriften er niet in slagen om de motieven van de bestreden beslissingen, die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoekende partijen geen vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maken, te verklaren of te weerleggen.

De Raad stelt vast dat het verweer in de verzoekschriften in wezen beperkt blijft tot het volharden in de vrees voor vervolging en het herhalen of op punt stellen van hun verklaringen, alsook in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slagen verzoekende partijen er echter niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat verzoekende partijen er met hun verzoekschriften niet in slagen het motief te weerleggen dat de elementen die zij aanhalen een puur interpersoonlijk probleem betreffen met de ex-partner van hun moeder. Verzoekers voeren een omstandig betoog rond het gebrek aan nationale overheidsbescherming doch hiermee weerleggen zij niet dat de aangehaalde elementen geen verband met houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, dat voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Hoe dan ook, verzoekende partijen kunnen er niet zonder meer aan voorbijgaan dat verwerende partij zich niet heeft beperkt tot de vaststelling dat in casu sprake is van een interpersoonlijk probleem. In de bestreden beslissingen is immers een verder onderzoek gevoerd naar de vrees voor vervolging in vluchtenrechtelijke zin en een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij heeft echter de problemen met de ex-partner van de moeder van verzoekende partijen niet geloofwaardig/aannemelijk bevonden.

Zo wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven dat er ernstige twijfels rijzen bij de verklaringen over de voorgehouden problemen van verzoekende partijen met de ex-partner van hun moeder:

“Wat betreft deze beweerde problemen rijst de vraag waarom hij u en uw zus zou viseren. Jullie geven aan dat D. u en uw zus de schuld zou geven van het einde van hun relatie (CGVS 20/12443, p.5). Zo zouden jullie de relatie tussen uw moeder en D. nooit aanvaard hebben en kwamen jullie tussen wanneer hij jullie moeder wou controleren (CGVS 20/12443, p.5 en 11; CGVS 20/12446, p.4). U geeft aan dat hij enkel met u en uw zus problemen had en niet met de andere kinderen van uw moeder, omdat jullie de jongste kinderen waren en voortdurend bij haar waren (CGVS 20/12443, p.11). Nochtans woonde uw zus L. en haar gezin ook bij jullie (CGVS 20/12443, p.3; CGVS 20/12446, p.3), maar blijkt uit jullie verklaringen allerminst dat zij ooit door deze man zou zijn geviseerd. Verder geeft u ook aan dat D. dacht dat de relatie door uw moeder beëindigd was omdat er een andere man was en omdat hij een erg controlerende en bezitterige persoon is (CGVS 20/12443, p.5). Het valt hoe dan ook niet in te zien waarom een volwassen man dan twee kinderen zou beschuldigen van deze relatiebreuk. Het is bovendien merkwaardig dat deze ex-partner nooit uw moeder zou benaderen of bedreigen na de relatiebreuk, en zij dan ook geen problemen meer kende met hem na het beëindigen van de relatie midden 2018, zeker indien hij zou denken dat er een andere man was (CGVS 20/12443, p.5). Deze vaststellingen doen afbreuk aan jullie beweerde vrees voor de ex-partner van jullie moeder. Dient bovendien te worden opgemerkt dat uw moeder nog steeds in El Salvador verblijft, op hetzelfde adres, en geen problemen kent met D. (CGVS 20/12443, p.5 en 16; CGVS 20/12446, p.11 en 15). Dit strookt

niet onmiddellijk met het beeld dat jullie schetsen van deze man, namelijk een man die jaloers was en 'macht' had (CGVS 20/12443, p.5; CGVS 20/12446, p.9 en 10). Bovenstaande verklaringen doen afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van jullie asielrelaas."

Door te volharden in hun verklaringen dat zij de enige personen waren die voortdurend bij hun moeder waren en geen "fan" van de relatie waren slagen zij er niet in om de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat een volwassen man twee kinderen zou beschuldigen van deze relatiebreuk, te meer zij hierbij geenszins de vaststelling weerleggen dat deze ex-partner nooit hun moeder heeft benaderd of bedreigd na de relatiebreuk, hoewel hij dacht dat de relatie werd beëindigd omwille van een andere man (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5).

De Raad voegt hieraan toe dat in de bestreden beslissingen verder wordt gewezen op vage en onlogische verklaringen.

De commissaris-generaal heeft in dit verband opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat er anderhalf jaar zit tussen de relatiebreuk midden 2018 en het incident op 8 februari 2020. Verzoekende partijen weerleggen geenszins op concrete wijze de motivering dat indien de ex-partner hen werkelijk zou beschuldigen van de breuk en represailles zou willen nemen, hij eerder zou optreden zodat het zeer merkwaardig is dat er niet eerder ernstige problemen zijn opgetreden.

Wat betreft de incidenten die zij vóór 8 februari zouden gekend hebben, wordt in de bestreden beslissingen terecht het volgende overwogen:

"Dient verder te worden opgemerkt dat jullie bijzonder vage verklaringen afleggen over de moeilijkheden die jullie voor 8 februari 2020 zouden hebben gekend. Jullie geven aan dat jullie steeds de wagens van zijn bedrijf Discobel zagen (CGVS 20/12443, p.8 en 12; CGVS 20/12446, p.10). Gevraagd wie telkens in deze wagens van Discobel zat, geven jullie aan dat D. jullie steeds achtervolgde (CGVS 20/12443, p.11 en 12; CGVS 20/12446, p.8 en 10), daarna geven jullie aan dat het telkens zijn wagens waren en dat jullie hem niet fysiek zagen (CGVS 20/12443, p.11 en 12; CGVS 20/12446, p.8 en 10). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd ook gevraagd hoe de wagens van het transportbedrijf van D. eruitzagen, waarop jullie verklaren dat de wagens duidelijk te herkennen zijn aan de stickers op de wagen (CGVS 20/12443, p.8; CGVS 20/12446, p.10). Jullie geven zelf aan dat hij een bedrijf had dat diensten aanbood over heel El Salvador, en de wagens zouden dus gewoon klanten kunnen vervoeren (CGVS 20/12443, p.5; CGVS 20/12446, p.4). Ook kennissen en de vriendinnen van uw moeder maakten immers nog gebruik van zijn transportdiensten (CGVS 20/12443, p.16; CGVS 20/12446, p.10). Jullie verklaringen wat betreft de achtervolgingen vanwege de wagens van D. zijn dan ook niet geloofwaardig en lijken louter gestoeld op boude veronderstellingen. Uit niets blijkt dat deze voertuigen jullie daadwerkelijk zochten of viseerden, en uit niets blijkt dat de bestuurders kwade intenties hadden. Bovendien namen jullie geen voorzorgsmaatregelen sinds deze problemen met D. zouden begonnen zijn (CGVS 20/12446, p.8): uw zus bleef werken op de plek waar D. zou langskomen en ook u bleef tot februari 2020 naar de school ITCA gaan (CGVS 20/12443, p.7; CGVS 20/12446, p.9 en 10). U zou in oktober 2018 veranderd zijn van school om dichterbij huis te zijn, maar ook toen D. opnieuw aan deze schoolpoort zou zijn gekomen, bleef u naar school gaan (CGVS 20/12443, p.7). Wat betreft uw verklaring dat deze "achtervolgingen" tot op heden blijven voortduren, dient opgemerkt te worden dat jullie opnieuw slechts vage verklaringen kunnen geven. Zo zouden er elke dag wagens van D. passeren aan de zaak van uw schoonbroer Alex (CGVS 20/12443, p.15). Ook zouden er soms wagens van D. in of buiten de residentie zijn (CGVS 20/12443, p.8). Echter blijft Alex buitenkomen, en kent hij verder geen problemen (CGVS 20/12443, p.8 en 15). Dat D. of een andere persoon in zijn dienst tot nu de rest van de familie niks heeft aangedaan (CGVS 20/12446, p.11), doet dan ook afbreuk aan jullie beweerde vrees voor D., en ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen."

Verzoekende partijen laten deze concrete overwegingen van de bestreden beslissingen, die steun vinden in de administratieve dossiers, volledig ongemoeid zodat deze geenszins ontkracht worden.

De commissaris-generaal heeft tevens terecht gewezen op tegenstrijdige en inconsistente verklaringen die de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van de verzoekende partijen ondermijnen.

Zo betwisten verzoekende partijen niet dat verzoekster geen weet heeft van het incident waarbij de ex-partner van hun moeder verzoeker aan de uitgang van zijn school in 2019 stond op te wachten en beschuldigingen voor de relatiebreuk alsook bedreigingen uitte (persoonlijk onderhoud verzoeker, p.12 en 13; persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 8 en 10). De verklaring in de verzoekschriften dat verzoeker haar zoveel mogelijk wou sparen en haar dit incident niet vertelde, kan de Raad niet overtuigen. Verzoeker had verzoekster immers wel onmiddellijk ingelicht over het incident van juni 2018 waarbij hij werd opgewacht door twee gewapende mannen die hem meenamen naar de ex-partner, dat gezien de gewapende context toch ernstiger is dan het incident van juni 2019 (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 13). Verzoekende partijen gaven bovendien aan dat ze steeds in de gaten werden

gehouden, achtervolgd met de auto en werden geïntimideerd (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11 en 13; persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 6) zodat het niet weet te overtuigen dat verzoeker het incident van juni 2019 niet zou vertellen om verzoekster te “sparen”. De commissaris-generaal kan gevolgd worden in zijn oordeel dat het gegeven dat verzoekende partijen niet zouden communiceren over dergelijke incidenten en gebeurtenissen afbreuk doet aan de vervolgingsvrees vanwege D., de ex-partner van hun moeder.

Verzoekende partijen betwisten noch weerleggen verder de vaststelling dat verzoekster ook niet wist dat na het incident aan verzoekers universiteit op 18 juni 2018 hun moeder nog contact had met de ex-partner D. (persoonlijk onderhoud verzoeker, p.13; persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 9 en 14).

Waar in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat verzoeker naliet te vertellen over de bezoeken van D. op 11 en 14 februari 2020 naar het werk van verzoekster, repliceren verzoekende partijen dat verzoeker hiervan op de hoogte was doch er niet expliciet over werd bevraagd. De Raad moet echter vaststellen dat in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden, verzoeker wel degelijk werd bevraagd over de incidenten op verzoeksters werk (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7). Verzoeker maakt hier echter slechts melding van één bezoek hoewel hij wel degelijk de kans kreeg om hierover meer te vertellen zoals het wanneer en wat er daarna gebeurde (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7). Dat verzoeker in deze specifieke context nalaat te vertellen dat er nog een bezoek heeft plaatsgevonden en in gebreke blijft voldoende nauwkeurige verklaringen af te leggen over incidenten die essentiële elementen uitmaken van het vluchtrelaas doet ook volgens de Raad afbreuk aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Omtrent het incident van 8 februari 2020 wordt in de bestreden beslissingen nog het volgende gemotiveerd:

“Ook dienen er vragen te worden gesteld bij het incident op 8 februari 2020 in jullie woning. D. zou een sleutel hebben gehad, maar u geeft ook aan dat er een bewaker was (CGVS 20/12443, p.4 en 16; CGVS 20/12446, p.7). Indien jullie deze man werkelijk vreesden, is het niet aannemelijk dat jullie hem niet zouden signaleren bij de bewaker of de sloten van de deur niet zouden vervangen. Jullie lieten eveneens na om de bewaker na het incident aan te spreken, en aldus meer te weten te komen over hoe D. jullie woning kon binnendringen. “Misschien kon hij [D.] met de bewaker praten” (CGVS 20/12443, p.4), is het enige dat u daarover kwijt kan. Dat jullie in de periode na het incident gewoon op de plaats blijven verder wonen waar D. kon binnenraken, ondermijnt jullie beweerde vrees voor de ex-partner van jullie moeder eveneens. U geeft immers aan dat D. aan het wachten was tot een van jullie twee alleen ging zijn, om zijn plan uit te voeren om jullie te vermoorden (CGVS 20/12443, p.16). Indien D. jullie werkelijk iets wou aandoen en jullie werkelijk zijn prioriteit waren (CGVS 20/12443, p.11-12; CGVS 20/12446, p.10 en 15), kan niet worden ingezien waarom hij zijn bedreigingen niet sneller in daden zou omzetten.”

In de verzoekschriften wordt toegelicht dat de bewaker wel degelijk gewaarschuwd was maar dat niet hoeft te verbazen dat de ex-partner van hun moeder binnen is kunnen geraken aangezien zelfs de politie omkoopbaar is. Ze lichten ook toe dat de sloten van de drie grote poorten werden vervangen zodat ze niet weten hoe D. is binnengeraakt. Verzoekende partijen kunnen echter met hun ongestaafde post factum beweringen bovenstaande motieven niet ombuigen, te meer deze beweringen tegenstrijdig zijn met hun eerder afgelegde verklaringen. Zo verklaarde verzoeker dat D. in het huis was geraakt doordat hij nog steeds een sleutel had van de poort, zonder enige melding van de thans genoemde voorzorgsmaatregelen (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 14) en ook verzoekster verklaarde uitdrukkelijk dat D. op 8 februari 2020 het huis binnenkwam met de sleutel die hij van de moeder van verzoekende partijen had gekregen (persoonlijk onderhoud, verzoekster, p. 7).

Ook worden inzake het incident van 8 februari 2020 de bevreemdende verklaringen benadrukt die verzoekende partijen hebben afgelegd over de neergelegde klacht. Hieromtrent werd in de bestreden beslissingen op omstandige wijze het volgende gemotiveerd:

“Wat betreft het incident op 8 februari 2020 dient te worden benadrukt dat indien er al geloof aan kan worden gehecht, jullie toch wel bevreemdende verklaringen afleggen over de klacht die jullie vervolgens zouden hebben ingediend. Hoewel jullie wisten dat de ex-partner van jullie moeder bevriend was met de politie in Miramonte en vroeger zelfs met hen in het restaurant van uw moeder at (CGVS 20/12443, p.15; CGVS 20/12446, p.8), kozen jullie er toch voor om bij deze personen een klacht in te dienen. De vraag rijst wat het nut is van dergelijke klacht als jullie dachten dat D. de politieagenten van het kantoor in Miramonte had omgekocht, en ook jullie moeder nooit een klacht indiende omdat ze schrik had wegens de macht van D. (CGVS 20/12443, p.12, 13 en 15; CGVS 20/12443, p.11). Bovendien waarschuwde D. jullie ook dat jullie geen klacht mochten indienen na het incident van 8 februari 2020 en dat hij het wel zou te weten komen, waarbij hij jullie zelfs bedreigde met de dood (CGVS 20/12443, p.8; CGVS 20/12446, p.11; zie vertaling klacht dd. 8 februari 2020). Dat jullie besloten om net in dat

politiekantoor een klacht in te dienen, bij de politieagenten die bevriend waren met D., stemt tot nadenken. Verder dienen jullie wel een klacht in na het incident op 8 februari 2020, maar nergens uit jullie relaas blijkt dat jullie deze klacht opgevolgd hebben (CGVS 20/12443, p.14 en 15; CGVS 20/12446, p.8). Ook meent uw zus dat de politie D. heeft ingelicht over die klacht (CGVS 20/12446, p.15), wat opnieuw een veronderstelling is die op niets gebaseerd lijkt. Wat er ook van zij, zelfs indien de politie werkelijk D. hiervan op de hoogte zou hebben gebracht, kan worden vastgesteld dat uit jullie verklaringen allerm minst blijkt dat D. jullie nog zoekt.

Wat de inhoud van de klacht betreft, merkt het CGVS overigens op dat jullie niks vertellen over uw incident aan de universiteit op 18 juni 2018 (CGVS 20/12446, p.15; zie vertaling klacht dd. 8 februari 2020), nochtans een toch wel zwaarwichtig incident, indien echt gebeurd. Ook valt niet in te zien waarom jullie tot het incident van 8 februari 2020 gewacht hebben met het indienen van een klacht. Noch na het incident in juni 2018, noch na de veelvuldige achtervolgingen die jullie aanhaalden, dachten jullie eraan om een klacht in te dienen bij de politie (CGVS 20/12443, p.14-15; CGVS 20/12446, p.8-9). Jullie geven aan dat er tot dan toe geen specifieke daad was om klacht tegen in te dienen, nochtans spraken jullie al geruime tijd over een vertrek uit jullie land van herkomst (CGVS 20/12443, p.9 en 16; CGVS 20/12446, p.7 en 10). Het geeft het document onvermijdelijk een gesolliciteerd karakter en doet vermoeden dat jullie dit veeleer lieten opmaken om de Belgische asielinstanties te overtuigen van jullie problemen.”

Verzoekende partijen trachten te verklaren waarom zij een klacht hebben ingediend in het politiekantoor waar de politieagenten bevriend waren met D. door erop te wijzen dat hun moeder die agenten ook kende gezien zij in haar restaurant kwamen eten en zij haar ervan verzekerden een grondig onderzoek te zullen voeren. Verzoekende partijen betwisten evenwel niet dat ze wisten dat D. net in dat politiekantoor vrienden had. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat ze de klacht in angst heeft ingediend omdat de ex-partner van hun moeder gewoonlijk bij de politieagenten kwam (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 8) en ook verzoeker gaf aan dat D. heel wat politieagenten had omgekocht zodat de Raad niet kan inzien waarom verzoekende partijen geen klacht in een ander politiekantoor hebben ingediend.

Waar verzoekende partijen menen dat het absurd is dat verwacht wordt dat zij de klacht opgevolgd zouden hebben nu de informatie werd doorgespeeld naar D., ziet de Raad niet in waarom dergelijke vaststelling zo absurd is, te meer zij toch ook een klacht zijn gaan indienen in een politiekantoor waar D. vrienden heeft. Het gegeven dat D. in het politiekantoor vrienden heeft, heeft verzoekende partijen er niet van weerhouden om toch net in dat kantoor een klacht in te dienen zodat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat van hen niet kan verwacht worden zich hieromtrent louter verder te informeren naar de stand van zaken. Bovendien moet erop gewezen worden dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Ten slotte lichten verzoekende partijen toe waarom zij niet eerder een klacht hebben ingediend. Zij kunnen echter niet gevolgd worden in hun betoog dat zij geen klacht konden neerleggen zonder concrete aanwijzingen, nu verzoeker reeds op 18 juni 2018 door twee gewapende mannen werd gebracht naar D. en hij daarna ook in juni 2019 werd bedreigd. Verzoekende partijen bieden verder geen enkele verklaring voor de vaststelling waarom het incident van 18 juni 2018 niet werd vermeld in de klacht van 8 februari 2020, een klacht die overigens louter is opgesteld op basis van hun verklaringen. Verzoekende partijen slagen er zodoende niet in om voormelde pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partijen volgende motieven volledig ongemoeid laten:

“Voorts dient er op gewezen te worden dat jullie houding niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging vanwege de ex-partner van uw moeder. Uw zus bleef naar het werk gaan, op een plek waar ze al door D. achtervolgd zou zijn geweest (CGVS 20/12443, p.7, 11 en 16; CGVS 20/12446, p.5). Op 14 februari 2020, toen D. voor een tweede keer na het incident van 8 februari 2020 op haar werk zou zijn langsgekomen, besloot ze uiteindelijk ontslag te nemen (CGVS 20/12443, p.7 en 11; CGVS 20/12446, p.5 en 13). Het is merkwaardig dat uw zus bleef werken op een plaats waar D. haar ook al eerder zou hebben opgezocht. Bovendien bleven jullie thuis wonen (CGVS 20/12443, p.16; CGVS 20/12446, p.6 en 13), op het adres dat D. kende en de plek waar hij op 8 februari 2020 probleemloos binnen kon geraken. Jullie maakten nochtans op die dag al plannen om het land te verlaten, en uw zus verklaart dat ze zich niet meer veilig voelde en niet langer thuis wilde zijn (CGVS 20/12446, p.12). Bovendien verklaart uw zus dat ze op 11 februari 2020 haar vliegtickets ging kopen nadat D. naar haar werk was gekomen, toch bleef ze werken tot 14 februari 2020 (CGVS 20/12443, p.7 en 11; CGVS 20/12446, p.13). Verder zou uw zus de laatste week ook nog naar jullie oma zijn gegaan, en zou u ook enkele dagen gekomen zien, iets wat u overigens naliet te vertellen (CGVS 20/12443, p.16; CGVS

20/12446, p.6 en 13). Ook ging uw zus nog afscheid nemen van jullie vader in San Jacinto enkele dagen voor jullie vertrek uit El Salvador (CGVS 20/12446, p.4). Jullie kenden gedurende die periode geen problemen, u geeft aan dat de wagens jullie wel in het oog hielden en dat D. wou wachten tot u of uw zus alleen zou zijn om zijn plan uit te voeren (CGVS 20/12443, p.16).”

Ook gaan zij geenszins in op de motieven in de bestreden beslissingen met betrekking tot hun eventuele problemen na vertrek en de problemen van hun broer N. zodat deze en voormelde motieven, die pertinent en correct zijn alsook steun vinden in de administratieve dossiers, bij gebrek aan een dienstig verweer integraal worden overgenomen door de Raad.

Ten slotte merkt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, eveneens de timing van de aanschaf en hernieuwing van hun paspoorten op, namelijk 23 januari 2020, wat erop wijst dat verzoekende partijen al eerder van plan waren om te vertrekken, hetgeen zij bevestigen. Verzoekende partijen betwisten niet dat zij er toen al aan dachten uit El Salvador te vertrekken (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 9 en 16; persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 7). De commissaris-generaal merkt terecht op dat het zeer opvallend is dat kort na het verkrijgen van de paspoorten verzoekende partijen met dergelijk zwaarwichtig incident zouden zijn geconfronteerd. Hoewel verzoekende partijen kunnen gevolgd worden in hun betoog dat de timing van de paspoorten niet uitsluit dat hun problemen in februari zouden zijn geëscaleerd, kan in casu - gelet op alle voorgaande vaststellingen - niet besloten worden tot een geloofwaardig vluchtrelaas. Verzoekende partijen betwisten noch weerleggen ten slotte de vaststelling dat verzoeker pas een week nadat zijn zus haar vliegtickets kocht, besliste om met haar mee te gaan nadat hun moeder hem kon overtuigen (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9; persoonlijk onderhoud verzoekster, p.14) en het gegeven dat hij overtuigd moest worden om met zijn zus mee te gaan naar België niet direct wijst op een vrees voor D., de ex-partner van hun moeder.

Door te stellen dat verwerende partij zich niet kan inleven in hun situatie en het klimaat van terreur en angst waarin zij dienden te overleven, brengen verzoekende partijen geen concrete elementen bij ter weerlegging of ontkrachting van de gedane vaststellingen.

Er dient nog aangestipt te worden dat wanneer zoals in casu wordt getwijfeld aan het vluchtrelaas alsook niet wordt aannemelijk gemaakt dat men bij terugkomst actueel zal geïdende worden, er geen reden is om dit relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Het betoog van verzoekende partijen dat zij in El Salvador geen bescherming kunnen krijgen, is dan ook niet dienstig.

3.3.4.2. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020 en de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van verzoekende partijen om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “certain returnees from abroad” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “depending on the particular circumstances of their case” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekende partijen slagen hier niet in.

In casu blijkt niet dat verzoekende partijen voor hun vertrek uit El Salvador bendegeërelateerde problemen hebben gekend. Hun beschermingsverzoek is gesteund op een vrees voor de ex-partner van hun moeder, de eigenaar van een transportbedrijf, geen bendelid. Zowel verzoeker als verzoekster gaven aan dat er in de residentie of buurt geen bende aanwezig was (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4; persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 3) en nergens uit hun verklaringen blijkt dat, hoewel hun moeder een eigen zaak heeft gehad (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5; persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 4) en hun zus samen met haar echtgenoot nog een eigen zaak heeft (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 5; persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 6) zij in aanraking zijn gekomen met bendeleden. Zodoende kan niet vastgesteld worden dat verzoekende partijen in enige mate in het vizier van bendes zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet vastgesteld kan worden dat verzoekende partijen El Salvador verlieten omwille van bendegeërelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegeërelateerd probleem een risico zouden lopen om te worden geëiseerd door bendeleden, laat staan dat hun vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

Het feit dat verzoekende partijen een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad kan niet uitsluiten dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In casu moet echter benadrukt worden dat verzoekende partijen nooit, noch hun familieleden, problemen met bendes hebben gehad en uit het administratief dossier niet blijkt dat hen renta werd opgelegd.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van de procedure om internationale bescherming als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, te meer verzoekende partijen verklaarden dat er geen bendes actief zijn in hun buurt (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4; persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 3). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekende partijen bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Het geheel van hun specifieke, individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekende partijen nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

3.3.4.3. De door verzoekende partijen neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde pertinente en terechte redenen die de Raad bijtreedt, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.3.4.4. Gelet op wat voorafgaat, kan in casu vastgesteld worden dat de verklaringen van de verzoekende partijen omtrent problemen met de ex-partner van hun moeder niet weten te overtuigen. De Raad acht het vluchtrelaas van verzoekende partijen en hun vrees voor vervolging ongeloofwaardig. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekende partijen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet,

noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.5. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Inzake de socio-economische situatie in El Salvador, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)” (eigen onderlijnen)

Noch uit de bestreden beslissingen, noch uit de verzoekschriften, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in El Salvador sprake zou zijn van een precare socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in de verzoekschriften wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoekende partijen in deze context zelf worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partijen voeren in geen geval aan dat zij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Verzoekende partijen brengen geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in hun hoofde kan worden aangenomen dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhalen om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoekende partijen aanhalen, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar hun land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van hun bewering dat zij in El Salvador zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, tonen verzoekende partijen verder niet aan dat zij aldaar geen toegang zouden hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden zouden worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hen – in de hypothese dat zij besmet zouden raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden onzegd of opzettelijk worden geweigerd.

In de mate dat verzoekende partijen zich de vraag stellen of zij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zullen zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat zij, gezien hun persoonlijke omstandigheden, geen werk meer zouden kunnen/mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkenen. Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoekende partijen in El Salvador inwoonden bij hun moeder, die een huis in eigendom heeft in een "gesloten kolonie" en dat zij en de familie het nog goed stellen (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 3; persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3). Uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt verder dat verzoeker een studie aan het volgen was doch tegelijkertijd kon werken in een bedrijf (Verklaring DVZ verzoeker 2 september 2020, p. 7) en dat verzoekster, die een universitaire opleiding heeft genoten, werkte bij een klantendienst van een verzekeringsmaatschappij (Verklaring DVZ verzoekster 3 september 2020, p. 7) en dat haar werkgever ook een aanbevelingsbrief heeft opgesteld voor haar omdat hij niet wilde dat ze ontslag zou nemen (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7).

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekende partijen, indien zij zouden terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt echter dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Verzoekende partijen wijzen op informatie uit 2017-2019 terwijl verweerder onder meer heeft gewezen op een recentere COI Focus van oktober 2020 en van juli 2021.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop deze zijn gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU